

Arrest

nr. 193 945 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Kotaga, district Surobi, provincie Kabul. U bent een Pashtoun van etnische origine en een soennitische moslim.

Volgens uw verklaringen werkte uw broer G. (O.V. X) voor het leger. Ongeveer vijf jaar geleden heeft uw familie een eerste dreigbrief van de taliban ontvangen. In deze brief dreigden de taliban dat ze uw woning van uw familie zouden opblazen indien G. zijn werk niet zou stopzetten. Nadien volgde nog

een tweede dreigbrief van de taliban eveneens geadresseerd aan uw broer waarin de taliban hem wederom opdroegen om zijn activiteiten voor het leger stop te zetten. Omwille van deze dreigbrieven heeft uw broer Afghanistan verlaten en op 18 juli 2011 asiel aangevraagd in België, waar hij 16 december 2011 erkend werd als vluchteling. Na het vertrek van G. verbleef uw familie nog in jullie woning in dorp Kotagai zonder problemen. Ongeveer tweeënhalf jaar later zeiden de taliban tegen u dat zij op de hoogte waren dat uw broer G. naar Europa was vertrokken, dat hij werd gezien als de vijand en iemand die geen moslim was. De taliban vroegen u verder nog dat u zich bij hen zou aansluiten. Toen u uw vader hiervan op de hoogte bracht, hebben uw ouders u en twee broers H. R. en M. R. een paar dagen nadien naar uw tante in dorp Sarchino, district Surobi, meegenomen. Na ongeveer zes maanden in Sarchino te hebben verbleven, vond er een grote overstroming plaats in het district van Surobi, waarbij uw ouders en uw jongere broer H. R. zijn omgekomen. Na de overstroming hebben u en uw broer M. bij verschillende families in het district Surobi gewoond, tot uw oom A. M. jullie kwam halen. Uw oom A. M. heeft jullie meegenomen naar het vluchtelingenkamp Shamshatu, in Pakistan, waar jullie illegaal verbleven. Voor u en uw broer Surobi hebben verlaten heeft uw oom A. M. een aanvraag ingediend bij het districtshuis om jullie te mogen meenemen. Ongeveer in de 7e of 8e maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender september-november 2014) werd een derde dreigbrief achtergelaten voor de woning van uw A. M. in het vluchtelingenkamp in Shamshatu, (Pakistan), ditmaal van de Hezb-i-Islami. In deze brief werd weer aan uw oom gevraagd om u en uw broer over te dragen. In deze brief werd uw broer G. eveneens van spionage beschuldigd. Na zes maanden in een kamp in Shamshatu verbleven te hebben, zijn u, uw broer en uw oom naar een vluchtelingenkamp in Akoodi, Pakistan, gegaan, waar u gedurende 6 of 7 maanden heeft verbleven. In het kamp Akoodi ontvingen jullie opnieuw een dreigbrief van de Hezb-i-Islami. Omdat uw oom A. M., uw broer G. en uzelf vreesden dat enerzijds de taliban u onder dwang zouden rekruteren of anderzijds wraak zouden nemen omwille van uw broers werk voor het leger, besloten uw oom en uw broer G. om u naar België te sturen. Omdat uw broer M. nog jong was en er niet genoeg financiële middelen waren, is hij achtergebleven bij uw oom in Pakistan. Begin augustus 2015 bent u vertrokken richting België. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar op 13 juni 2015 uw vingerafdrukken werden genomen), Italië en Frankrijk heeft u na ongeveer twee maanden België bereikt op 29 juni 2015, waar u op 30 juni uw asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, een klacht van uw oom bij het districtshuis van Surobi, 3 dreigbrieven van de taliban en 2 dreigbrieven van de Hezb-i-Islami neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban die uw familie en u en uw broers viseerde omwille van de professionele activiteiten van uw oudere broer G. en u en uw jongere broer onder dwang wilde rekruteren, niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen ongeloofwaardig, onaannemelijk, incoherent en weinig overtuigend, gebleken. Uw erg vage, gebrekkige, weinig geloofwaardige en onaannemelijke verklaringen betreffende essentiële elementen van uw asielaanvraag ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 juli 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 6 juli 2015 minderjarig zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt bijkomend uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede moet er op gewezen worden dat u onaannemelijke, incoherente, ongeloofwaardige, gebrekkige en vage verklaringen afgelegd heeft betreffende uw voorgehouden problemen met de taliban die u en uw familie viseerden omwille van uw broer G. zijn professionele activiteiten en die u onder dwang wilden rekruteren. Betreffende het feit dat uw broer M. G. (O.V. X) op 16 december 2011 erkend werd als vluchteling, in tegenstelling tot u, dient er op gewezen te worden dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Hoewel het CGVS aanneemt dat familieleden van bepaalde personen die als risicoprofiel worden beschouwd ook in aanmerking kunnen komen voor het toekennen

van een beschermingsstatus, dient te worden benadrukt dat u uw eigen vrees voor vervolging in concreto moet aantonen, wat u niet hebt gedaan.

Namelijk, zo verklaarde u dat nog voor uw broer G. Afghanistan is ontvlucht in 2011, uw familie reeds twee dreigbrieven heeft ontvangen van de taliban, die uw familie bedreigden omwille van de werkzaamheden van uw broer G.. Volgens uw verklaringen en deze van uw broer G., zou deze laatste omwille van die dreigbrieven Afghanistan verlaten hebben en op 18 juli 2011 een asielaanvraag hebben ingediend in België. In het licht hiervan is het dan ook hoogst opmerkelijk dat uw familie na het vertrek van uw broer nog minstens een jaar of anderhalf jaar probleemloos in jullie woning in uw dorp Kotaga verbleven hebben alvorens naar uw tante in Sarchino in hetzelfde district verhuisd te zijn (CGVS, p. 7). U beweerde nochtans dat de reden van jullie vertrek naar Sarchino was ingegeven door de dreigbrieven van de taliban en het feit dat de taliban een paar dagen voor jullie vertrek naar Sarchino lieten weten dat uw broer nog steeds gezien werd als de vijand en ze u vroegen om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 6). De vraag kan dan ook gesteld worden waarom u en uw familie dan nog meer dan een jaar hebben gewacht om uw dorp en woning te verlaten. Of anders gesteld, kan men zich afvragen waarom de taliban u en uw familie al die tijd met rust hebben gelaten om dan na meer dan een jaar wederom bedreigingen te uiten over uw broers professionele activiteiten en om zelfs tot in Pakistan toe in twee verschillende vluchtelingenkampen om dezelfde reden dreigbrieven te bezorgen aan uw oom (CGVS, p. 13). Indien de taliban u en uw familie viseerden omwille van uw broer G. en zelfs de moeite zouden doen om u hiervoor tot in Pakistan op te sporen en dreigbrieven te bezorgen, zou het logischer geweest zijn dat de taliban zich zouden wreken op u en uw familie toen jullie in uw dorp Kotaga verbleven en u en uw broers daar onder dwang zouden proberen mee te nemen, eerder dan meer dan een jaar te wachten en u dan tot in Pakistan te moeten achtervolgen. Te meer daar u zelf beweerde dat de taliban in uw regio en in uw dorp de controle hebben en u zelf toegeeft dat zij u probleemloos hadden kunnen doden in uw dorp (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze vaststellingen, verklaarde u dat de taliban na uw broers vertrek niet meer geïnteresseerd waren in uw familie en u, omdat u op dat moment nog erg jong was (CGVS, p. 13). Een dergelijke verklaring kan niet overtuigen, te meer daar u op het moment dat uw broer is vertrokken in 2011, volgens de leeftijdsbepaling door de dienst voogdij ongeveer 16 jaar zou geweest zijn, hetgeen binnen de Afghaanse context al kan beschouwd worden als een volwassen leeftijd. Bovendien verklaarde u dat de taliban dus na een pauze van ongeveer een jaar of anderhalf jaar, dan weer gedurende twee jaar u en uw familie via dreigbrieven onder druk zouden zetten om zich aan te sluiten bij hen en u en uw broers zelfs in Pakistan op te sporen om daar dan weer gewoon twee dreigbrieven achter te laten met dezelfde boodschap. Zoals hierboven reeds is aangehaald, is het totaal onlogisch dat indien de taliban dermate gefixeerd zijn op uw familie en er zo op gebrand zouden zijn om u en uw broers onder dwang in te lijven, dat zij zich gedurende twee jaar louter zouden beperkt hebben tot het schrijven van dreigbrieven, doch niet concreet enige stap hebben ondernomen om u en uw broers dan in te lijven toen zij de kans hiertoe hadden in uw geboortedorp, dat onder hun controle staat.

Voorts, dient er gewezen te worden dat de inhoud van de door u neergelegde documenten geenszins strookt met uw verklaringen en dat ook uw opeenvolgende verklaringen die u heeft afgelegd omtrent deze stukken niet coherent zijn. Ten eerste, is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw familie 4 dreigbrieven heeft ontvangen, waarvan uw oom de derde en de vierde dreigbrief zou hebben ontvangen in Pakistan (CGVS, p. 2, 4). Echter, nadat de documenten vertaald werden door de tolk tijdens het gehoor op het CGVS, bleek dat u niet vier dreigbrieven, doch vijf verschillende dreigbrieven heeft neergelegd (CGVS, p. 5-6). U kon hiervoor geen aannemelijke verklaring bieden. Zelfs in acht genomen dat u analfabeet bent, kan toch worden verwacht dat u minstens correct het aantal dreigbrieven die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas kan weergeven. Indien u spreekt over vier dreigbrieven, die u en uw familie zouden hebben ontvangen, is het bevreemdend dat u toch vijf dreigbrieven neerlegt.

Bovendien blijken uw verklaringen omtrent het tijdstip of de periode dat deze dreigbrieven zouden zijn bezorgd evenmin overeen te stemmen met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrieven. U beweerde dat deze door u op het CGVS neergelegde dreigbrieven de enige zijn die u en uw familie hebben ontvangen (CGVS, p. 3). U stelde dat de eerste twee dreigbrieven aan uw familie werden bezorgd toen uw broer G. nog in Afghanistan was (CGVS, p. 3). Echter, uit het administratief dossier blijkt dat uw broer G. op 18 juli 2011 een asielaanvraag heeft ingediend in België. De datum vermeld op de oudste dreigbrief is echter 26 november 2011 volgens de westerse kalender en de overige dreigbrieven dateren allen van het jaar 2013 en 2014. Uw verklaring dat twee van deze door u neergelegde dreigbrieven zouden zijn bezorgd voor het vertrek van G., klemmt dus met de datum zoals vermeld op deze stukken. Er dient vastgesteld te worden dat uw broer G. reeds geruime tijd in België verbleef toen deze dreigbrieven bezorgd werden aan uw familie.

Voorts verklaarde u dat u in Pakistan, waar u ongeveer een jaar heeft verbleven voorafgaand aan uw vertrek naar België twee dreigbrieven heeft ontvangen. U zou kort na de laatste dreigbrief Pakistan verlaten hebben in augustus 2015 (CGVS, p. 4). Echter, uit de door u neergelegde dreigbrieven, blijkt dat de meest recente dreigbrief dateert van 6 maart 2014, dus bijna anderhalf jaar voor uw beweerde vertrek naar België (CGVS, p. 5). Uw bewering dat u kort voor uw vertrek naar België een laatste dreigbrief zou ontvangen hebben, stemt dus evenmin overeen met de data vermeld op de door u neergelegde stukken. Verder, betreffende de door u neergelegde klachtenbrief van uw oom aan het districtshuis, blijkt dat de datum evenmin overeenstemt met uw verklaringen. Immers, u stelde dat de overstroming in Surobi, waarbij uw ouders zouden zijn omgekomen, in de zomer van 1393 (juni-juli 2014) tijdens de ramadan plaatsvond (CGVS, p. 3) terwijl volgens het door u neergelegde stuk deze gebeurtenissen een jaar eerder al plaatsvonden, namelijk in de vijfde maand van 1392 (augustus 2013). De vaststelling dat uw verklaringen geenszins overeen stemmen met de door u neergelegde stukken, doet ernstig afbreuk aan de door u aangehaalde asielmotieven, daar u net beweerde dat deze dreigbrieven een essentieel onderdeel uitmaken van uw asielrelaas. Hoe dan ook, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Gezien er zoals hierboven reeds is aangehaald geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban in Surobi, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van dezelfde problemen met de taliban samen met uw jongere broer en oom naar Pakistan zou zijn gevlucht, waar de taliban jullie op het spoor zouden zijn gekomen. Deze vaststellingen worden bijkomend bevestigd door het feit dat uw verklaringen omtrent uw voorgehouden verblijf in de Pakistaanse vluchtelingenkampen Shamshatu en Akoodi, eveneens uiterst vaag, gebrekkig en oppervlakkig zijn. Zo kan u betreffende het Shamshatu kamp in Pakistan enkel zeggen dat het een vluchtelingenkamp is. U meent dat het een Afghaans kamp is van de taliban of van de Hezb-i-Islami of van beiden en dat ingenieur Hekmatyar aan het hoofd van dit kamp stond. U kan echter totaal niets zeggen over de regio of geografische locatie van dit kamp. U weet niet nabij of in welke stad dit kamp gelokaliseerd zou zijn, u kent uw adres niet in dit kamp; u verklaarde enkel dat er groene velden aan één kant van de woning van uw oom waren (CGVS, p. 78). Gevraagd waar u zoal naartoe ging om eten te kopen, antwoordde u dat uw oom alles zou meegebracht hebben (CGVS, p. 7). Hier dieper op ingegaan, kon u enkel zeggen dat het 'ergens van een bazaar kwam', maar u kon dan weer niet zeggen waar ergens dat die bazaar dan gelokaliseerd was (CGVS, p. 8). Gevraagd naar merken van voedingsmiddelen in Pakistan, zoals olie, melk, drankjes, tabak of andere voedingsmiddelen, kon u geen enkel merk of benaming geven (CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw oom religieuze boeken verkocht in verschillende dorpen, doch gevraagd in welke dorpen uw oom deze boeken zou verkocht hebben, bleef u wederom het antwoord schuldig (CGVS, p. 8). Gevraagd of u ooit iets heeft gekocht in Pakistan, een voedingsmiddel, een gsm, sim-kaart of ander product, antwoordde u dat alles wat u nodig had, werd gekocht door uw oom, u kon geen enkele prijs van een bepaald voedings- of ander product geven in Pakistan (CGVS, p. 8). Gevraagd naar data of namen van Pakistaanse festivals of grote feesten en feestdagen, bleek u hiervan evenmin op de hoogte te zijn (CGVS, p. 8). U kon evenmin zeggen welke taal de mensen die in Pakistan wonen spraken, gevraagd of de mensen in Pakistan ook Pashtou spreken, antwoordde u dat op de plaats waar u verbleef, enkel Afghanen woonden en dat zij Pashtou spraken, maar u verklaarde niet te weten of dit ook zo was voor andere plaatsen. U zou ook niet weten wat de nationale taal is in Pakistan (CGVS, p. 8, 9). Gevraagd of er een bekend gebouw, monument of grote stad in de buurt van het kamp was, bleef u eveneens het antwoord schuldig (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe lang u onderweg was met de wagen van het kamp Shamshatu naar Akoodi, kon u zelfs bij benadering niet zeggen hoe lang deze trip duurde, u kon zelfs niet zeggen of dit een uur, meerdere uren of een ganse dag in beslag heeft genomen (CGVS, p. 8). Evenmin bleek u te weten in welke richting van welke stad, district of provincie u diende te gaan om van Shamshatu naar Akoodi te gaan (CGVS, p. 8). Gevraagd om de nummerplaat van Pakistan te beschrijven, de afkorting, de kleur en het aantal cijfers, bleek u evenmin op de hoogte te zijn. Gevraagd om het kamp van Shamshatu te beschrijven, kwam u niet verder dan te stellen dat de huizen van modder zijn en dat er geen nummers waren. Gevraagd naar een rivier, berg of stad in de buurt van Shamshatu, antwoordde u enkel dat de bergen ver waren, dat u ze wel kon zien, maar dat er geen rivier was. U kon verder ook niet zeggen hoe die bergen noemde. (CGVS, p. 8, 9).

Betreffende het kamp Akoodi kon u evenmin zeggen dicht bij welke stad, dorp of provincie het kamp lag, u stelde wederom dat er enkel Afghaanse vluchtelingen woonden en dat het een bekend

vluchtelingenkamp was. Doch u verklaarde niet te weten dichtbij welke stad, dorp of in welke provincie het gesitueerd was (CGVS, p. 9, 10). Gevraagd om het kamp van Akoodi te beschrijven, antwoordde u wederom heel algemeen dat de huizen van modder waren en dat Afghanen daar woonden (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat het toch wel opvallend is dat u net dezelfde beschrijving heeft gebruikt voor het kamp van Shamshatu, herhaalde u louter wederom dezelfde beschrijving (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat toen u gevraagd werd welke religie de meerderheid van de Pakistaanse bevolking aanhangt, u evenmin kon antwoorden, u stelde enkel dat er verschillende religies in Pakistan zijn, doch u kon verder niet zeggen dewelke. U bleek zelfs niet te weten of de meerderheid christen, moslim dan wel sjiit of soenniet zijn (CGVS, p. 9). Evenmin kende u de leider of religieuze leider in Pakistan, noch kon u grote steden in Pakistan opnoemen (CGVS, p. 9). U stelde in Pakistan de opdeling in provincies niet gekend is, doch gevraagd hoe het land dan wel is (administratief) onderverdeeld, bleek u evenmin een antwoord te kunnen geven (CGVS, p. 9). Gevraagd naar grote incidenten of gebeurtenissen waarvan u gehoord zou hebben tijdens uw verblijf in Pakistan, antwoordde u dat er daar niets gebeurde en dat u zich evenmin iets kon herinneren (CGVS, p. 9). Tot slot, heeft u evenmin enig stavingsstuk neergelegd om uw voorgehouden verblijf in Pakistan aan te tonen. Gezien u stelt dat u gedurende een jaar heeft verbleven in Pakistan, kan toch minstens enige basis kennis verwacht worden omtrent de regio waar u heeft verbleven, omtrent het kamp en aangaande uw dagdagelijkse leven aldaar. Het feit dat u daadwerkelijk niet de minste basisinformatie kan verschaffen ter staving van uw voorgehouden verblijf van een jaar in Pakistan, doet besluiten dat aan uw bewering naar Pakistan te zijn gevlucht en daar te hebben verbleven omwille van de problemen met de taliban, geen geloof kan gehecht worden.

Tot slot, betreffende uw vrees voor rekrutering door de taliban moet nog bijkomend worden opgemerkt dat uit beschikbare informatie, die werd bijgevoegd bij uw dossier, blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds". Uit bovenstaande kan dus besloten worden dat u uw vrees voor gedwongen rekrutering in concreto dient toe te lichten, waartoe u echter niet geslaagd bent door het neerleggen van twijfelachtige stukken, het afleggen van gebrekkige, ongeloofwaardige, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande onwaarschijnlijke, opmerkelijke, steeds wijzigende en onaannemelijke verklaringen, dient onvermijdelijk besloten te worden dat aan de door u beweerde vervolgingsvrees, namelijk de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben met de taliban omwille van het feit dat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban, geen enkel geloof kan gehecht worden. Hoe dan ook, kan nog worden gewezen op het feit dat zoals hierboven wordt aangehaald, uit informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dergelijke verplichte rekrutering zoals door u beschreven, hoogstens uitzonderlijk gebeurt. U heeft omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen dus uw vrees voor vervolging in concreto niet aangetoond. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikel 48/3 en 47/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Vooreerst hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het begin van de bestreden beslissing reeds opmerkt dat hij zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, waaruit naar mening van verzoeker haar vooringenomenheid blijkt. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat hij zijn exacte leeftijd niet kende en dat dit voor de meeste Afghanen het geval is. Voorts meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij wijst erop dat "*men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.*" en dat hij bovendien analfabeet is. Voorts voert verzoeker aan dat het een algemeen bekend feit is dat familieleden van de mensen die voor de overheid werken door de taliban vervolgd worden, die hiertoe citeert uit de nieuwe *Guidelines* van UNHCR. Hij herhaalt in dit verband dat hij slachtoffer werd van gedwongen rekrutering en verwijst naar "*artikel 47/7*" van de Vreemdelingenwet waarvan de toepassing niet beperkt mag worden tot zijn broer. Hij meent dat hij op basis van dit artikel en het feit dat hij afkomstig is uit een land zoals Afghanistan perfect in aanmerking komt voor de internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus. Verzoeker besluit dienaangaande nog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staan zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, herhaalt verzoeker dat het toepassingsgebied van artikel 47/7 van de Vreemdelingenwet niet beperkt mag worden tot zijn broer. In Afghanistan is het immers de traditie dat bij afwezigheid van in het vizier genomen personen de andere mannelijke familieleden het doelwit worden. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat zij nog minstens een jaar probleemloos in hun woning in Kotaga verbleven, verwijst verzoeker naar een fragment uit het gehoorverslag en onderstreept hij dat hij niet wist hoe lang hij nog in het dorp woonde, doch dat de commissaris-generaal op basis van suggestieve vragen hem probeerde te dwingen tot een antwoord. Hij laat voorts opmerken dat 12.05.1392 overeenstemt met 21.07.2013 en niet 3.08.2013 zoals de commissaris-generaal onterecht opmerkt. Daarnaast stelt verzoeker dat de taliban hem met rust lieten omdat hij jong was op dat moment en pas na een tijdje hun ogen op verzoeker richtten. In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog poneert dat verzoeker op dat ogenblik zestien jaar was, merkt hij vooreerst op dat dit niet het geval is. Zelfs mocht hij zestien jaar geweest zijn, dan nog is dit nog steeds geen meerderjarige. Dit blijkt naar mening van verzoeker ook uit zijn verklaring dat hij soms buiten speelde met andere jongens, wat enkel met personen geassocieerd kan worden die nog niet volwassen zijn. Aangaande de dreigbrieven laat verzoeker gelden dat hij analfabeet is en dat het niet redelijk is om van hem te verwachten om correcte getallen of tijdstippen weer te geven. Daarenboven zijn tijd en datum relatieve begrippen in Afghanistan. Wat betreft zijn kennis over het Shamshatu kamp in Pakistan, is verzoeker van oordeel dat hij voldoende weet en verwijst hij nog naar het rapport "*Afghanistan Analysts Network*" van T. Rutting en M. Bijlert van 21 mei 2016. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet aan. Hij betoogt in dit verband vooreerst dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert nog aan dat zijn broer in België erkend is als vluchteling, dat hijzelf een jonge man van Pashtounse origine is en dat hij behoort tot een familie met een verhoogd risicoprofiel. Hij verwijst in dit verband nog naar het arrest *Elgafaji* en meer bepaald naar de 'sliding scale' en onderstreept dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door zijn profiel. Voorts is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de war is bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire beschermingsstatus op de grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet doordat zij enerzijds toegeeft dat er in het district Surobi conflict gerelateerd geweld bestaat, doch dat dit zich in de Uzbini vallei concentreert. Verzoeker is vooreerst van mening dat er in gans het district Surobi sprake is van willekeurig geweld en wijst er bovendien op dat zijn dorp vlak naast de Uzbini vallei gelegen is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota d.d. 1 september 2017 de COI Focus "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation" van november 2016 bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van de professionele activiteiten van zijn oudere broer G.. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan reeds zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) verzoeker onaannemelijk, incoherente, ongeloofwaardige, gebrekkige en vage verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn voorgehouden problemen met de taliban die verzoeker en zijn familie viseerden omwille van de professionele activiteiten van zijn broer G. en die hem onder dwang wilden rekruteren; (iii) de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten geenszins strookt met zijn verklaringen en dat ook zijn opeenvolgende verklaringen omtrent deze stukken niet coherent zijn; (iv) verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip of de periode dat de dreigbrieven bezorgd zouden zijn evenmin overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde brieven; (v) evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij omwille van dezelfde problemen met de taliban samen met zijn jongere broer en oom naar Pakistan zou zijn gevlucht, waar de taliban hen op het spoor zouden zijn gekomen, wat verder wordt bevestigd door verzoekers vage, oppervlakkige en gebrekkige verklaringen omtrent zijn voorgehouden verblijf in de Pakistaanse vluchtelingenkampen Shamshatu en Akoodi en evenmin enig stavingstuk neerlegt om zijn voorgehouden verblijf in Pakistan aan te tonen en (vi) bijkomend uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het loutere feit dat hij een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort en verplichte rekrutering hoe dan ook slechts hoogst uitzonderlijk gebeurt; dat verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering derhalve *in concreto* dient toe te lichten, waarin hij niet geslaagd is.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit

blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

Verder is de Raad geen artikel 47/7 van de Vreemdelingenwet bekend. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste en tweede middel niet ontvankelijk is.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Betreffende zijn leeftijd, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat leeftijd in Afghanistan een relatief begrip is en dat de meeste Afghanen hun werkelijke leeftijd niet kennen. Bovendien is het verschil tussen de door verzoeker naar geschoven leeftijd (16 jaar) en deze vastgesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij op 10 juli 2015 (20,3 jaar met standaarddeviatie van een tweetal jaar) dermate significant dat dit verschil niet louter kan worden verklaard door onwetendheid vanwege verzoeker en dat wel degelijk afbreuk wordt gedaan aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Voorts dient opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 16). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verder laat verzoeker na om *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn psychologische toestand. Het loutere feit dat verzoeker via het land naar België reisde, toont op zich geenszins aan dat hij getraumatiseerd zou zijn. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee hij zou te kampen hebben. In de mate dat verzoeker stelt dat verwerende partij de lat te hoog stelt door te verwachten dat hij correcte getallen of tijdstippen kan weergeven, wijst de Raad erop, en dit los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet analfabeet is, dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te duiden op welke wijze zijn beweerd analfabetisme zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn profiel, zijnde de broer van een erkende vluchteling en betoogt dat het een algemeen bekend feit is dat familieleden van mensen die voor de overheid werken door de taliban vervolgd worden, komt hij in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat verzoekers broer in België erkend werd als vluchteling, leidt niet automatisch tot eenzelfde beslissing met betrekking tot verzoeker. Er dient immers te worden benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet wist hoe lang hij nog in het dorp Kotagi heeft gewoond en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem aan de hand van suggestieve vragen heeft proberen dwingen tot een antwoord, kan hij opnieuw niet gevolgd worden. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze de vraagstelling tijdens het gehoor verzoeker gedwongen zou hebben te antwoorden. De *protection officer* kan niet worden verweten dat hij bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht tracht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van verzoekers relaas, *in casu* over de periode waarin verzoeker samen met zijn familie hun dorp zouden hebben verlaten nadat zij opnieuw dreigbrieven van de taliban ontvingen, zij hadden laten weten dat zij verzoekers broer nog steeds gezien werd als de vijand en verzoeker vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Er kan overigens niet worden ingezien waarom de vragen *“Hoe lang na het vertrek van uw oudste broer heeft u en uw familie nog in Kotagai gewoond?”*, *“Hoe lang na het vertrek van uw broer ging uw familie naar Sarchino, was dat de dag na uw broers vertrek, een week erna, een maand of langer?”* en *“Hoe lang woonde u bij uw tante, u en uw familie in Sarchino?”* suggestieve vragen zouden zijn, noch welke antwoorden met deze vraagstelling zouden worden opgedrongen. De voorlaatste vraag laat verzoeker weliswaar slechts drie opties, doch betreffen ruime tijdspannes waarbinnen verzoeker de gebeurtenissen kon kaderen, zonder dat daarbij opgedrongen werd dat hij een zeer precieze datum kon aangeven.

Het verweer dat verzoeker vooreerst geen zestien jaar was op het ogenblik dat zijn broer het land verliet en dat, zelfs mocht aangenomen worden dat hij dit wel was, dit nog steeds betekent dat hij minderjarig was zoals ook zou blijken uit zijn verklaringen dat hij soms buiten *“speelde”* met andere jongens, kan niet overtuigen als verklaring waarom de taliban verzoeker en zijn broer gedurende ongeveer een jaar tot anderhalf jaar met rust zouden hebben gelaten. Vooreerst dient erop gewezen dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat verzoeker in 2011 – op het ogenblik dat zijn broer Afghanistan ontvluchtte – wel degelijk ongeveer 16 jaar zou zijn geweest. Bovendien dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *“Tot slot, betreffende uw vrees voor rekrutering door de taliban moet nog bijkomend worden opgemerkt dat uit beschikbare informatie, die werd bijgevoegd bij uw dossier, blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”. Uit bovenstaande kan dus besloten worden dat u uw vrees voor gedwongen rekrutering in concreto dient toe te lichten, waartoe u echter niet geslaagd bent door het neerleggen van twijfelachtige stukken, het afleggen van gebrekkige, ongeloofwaardige, incoherente en onaannemelijke verklaringen.”*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat tijd en datum relatieve begrippen zijn in Afghanistan, slaagt hij er allerminst in de vastgestelde incoherenties aangaande de dreigbrieven te verschonen. Opnieuw moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat tijd en datum in Afghanistan een relatief begrip is.

Betreffende zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Shamshatu in Pakistan komt verzoeker niet verder dan het louter volharden in het gegeven dat hij voldoende weet, wat echter bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd om zijn gebrek aan kennis aangaande de Pakistaanse vluchtelingenkampen Shamshatu en Akoodi te verklaren of te weerleggen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

2.3.3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiare beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De bijgebrachte aanvullende nota d. d. 1 september 2017 met een update van de situatie ligt volkomen in de lijn van hogervermelde analyse die hierbij bevestigd wordt.

Met het louter betwisten van dit besluit toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Bijgevolg wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nu verzoeker nergens aanhaalt in het verleden onderworpen te zijn geweest aan daden van vervolging in Afghanistan en er *in casu* helemaal geen sprake is van eerdere vervolgingen, kan artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin dienstig worden ingeroepen.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER